

положеніе да ся отрече самъ отъ нея, да я намрази по нѣкоя причина.

*Славчо.*

Имашъ право.

*Фросинка.*

Да, имамъ право; това зная и азъ. Така трѣба да постѣжимъ. Но какъ да постѣжимъ така? Тука е работата. — Ай, доде ми нѣщо на умъ. Ако да имахмы една жена възрастна, отъ мойто искусство, която да можеше да ся пристори на благородна госпожа, пристигнала наскоро отъ Влашко, могла быхъ тогава да убѣдя баща ти чи тя има, освѣнъ имотытѣ си, една хубава прика въ брой, чи е влюбена лудешки въ него, чи тя жьртвува всичкото си иманіе за да ся ожени съ него. Така ако постѣняхмы, азъ съмъ увѣрена чи ще го туримъ на ржка, защото истина е, Марійке, чи много тя обыча, но истина е, отъ друга страна, чи той обыча парытѣ повечко отъ тебе; а когато, хванатъ така отъ таз' уловка, одобри ваш'тѣ намѣренія, малко ни е грыжа послѣ като ся научи чи смы го измамили съ лъжовнытѣ богатства на една мнима Влашкиня.

*Славчо.*

Всичко това добръ си го измыслила, Фросинке.

*Фросинка.*

Остави мя мене за такива работы! —